

Grajski gospod je imel v sobi lepega skorca, ki je znal nekatere besede prav lepo in razločno izgovarjati.

„Ker si tako priljuden in ljubeznjiv deček,“ reče gospod, „zatoraj ti hočem nekaj pokazati, kar te bode gotovo razveselilo.“

„Prosim, ako ste tako prijazni!“ odgovori Mirko, ter gre z gospodom v stransko sobo, v katerej je bil lepi ptič skorec. Gospod je začel skorca izpraševati in skorec je na vse lepo in razločno odgovarjal. Oj, to je bilo veselje za Mirčka! Tako lepega in učenega ptiča nij še nikoli videl. Od veselja je ploskal z rokama in nij se mogel dosti načuditi umetelnosti krotkega skorca.

A kmalu je bilo Mirčkovo veselje pri kraju. Spomnil se je namreč, da mu je treba iti domov, ker so mu oče rekli, da naj dolgo ne izostane. „Lepo se vam zahvalim, da ste mi skorca pokazali,“ reče grajskemu gospodu ter se poslovil.

„Nu, pa kmalu zopet pridi,“ reče mu prijazni graščak roko mu podavši. „Ako mi dovolite, pridem takoj jutri; prosil bodem tudi starše, da mi privolijo,“ reče Mirko graščaku roko mu poljubivši.

„Veselilo me bode, dragi Mirko! Le pridi!“

Mirko pride takoj drugi dan zopet v graščino, da bi videl lepega skorca, ki se mu je tako zelo dopadel. Da-si Mirko niti besedice nij zinil o tem, vendar je grajski gospod kmalu spoznal, da si deček ničesar bolj ne želi imeti, nego njegovega skorca.

Ker je bil grajski gospod velik prijatelj Mirkovega očeta, povedó Mirkov oče necega dne svojemu prijatelju, da si Mirko nobene stvari tako ne želi, kakor lepega skorca.

In glej! Na svoj god dobi Mirko lepega skorca v zalej kletki od grajskega gospoda za vezilo. Večjega veselja bi mu gospod pač ne bil mogel narediti.

Ako bi Mirko ne bil tako priljuden in lepoveden deček, gotovo bi mu grajski gospod skorca še pokazal ne bil, toliko manj, da bi mu ga bil daroval.

Poslovenil Tone Brezovnik.

Sirota.

Déte mило
Pokleknílo
Žálostno je na zakôp;
Solze líle
In močíle
Bridke so zeleni grob.

„Ljuba mati!
Očá zlati!
Čujta, kličem vas glasno.
Na vsem svéti,
Sam živéti,
Oh, kakó je to strašno!“

Déte málo
Vzdihoválo,
Lílo je zastónj solzé:
Kar je v jámi,
To ne vzdrámi
Spet do sódnjega se dné.

Lovro Praprotnik.